

Z OBSAHU	Svět se mění obrácením našeho srdce. Homilie papeže Františka	04
	Po Marxovi přišel gender. Rozhovor s Mons. Tonym Anatrellou SJ	06
	Neodolatelný neomarxismus	09
	Mateřství – povinnost, nebo radost?	13

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Petra Chryzologa (kolem 380–451)

Slyšme, k čemu nás vybízí apoštol: *Vybízím vás, přinášejte sami sebe v oběť živou.* Tímto požadavkem povznesl apoštol všechny lidi ke kněžské důstojnosti.

Opravdu neslýchaná věc je služba křesťanského kněžství, když člověk je sám sobě obětí i obětníkem. Nepotřebuje hledat jinde, co by mohl Bohu obětovat, ale nosí s sebou a v sobě, co má za sebe přinášet Bohu jako oběť. Pokud trvá oběť, zůstává i obětník. Oběť je obětována, a přece žije, protože kněz nezabíjí, co obětuje.

Opravdu podivuhodná oběť: tělo se obětuje bez zmaření, krev se obětuje bez prolití. *Vybízím vás, říká, pro Boží milosrdenství: přinášejte sami sebe jako oběť živou.*

Bratři, tato oběť má vzor v oběti Kristově. On své tělo obětoval živoucím způsobem za život světa; a učinil své tělo obětí živou, protože žije, ačkoli byl zabit. Při takové oběti se smrt uskutečňuje, ale oběť zůstává, oběť žije, smrt je přemožena. Takže mučedníci se smrtí rodí, koncem začínají, usmrcením dostávají život; a na nebi září ti, jejichž život na zemi považovali za zhaslý.

Vybízím vás, praví, bratři, pro Boží milosrdenství: přinášejte sami sebe jako oběť živou a svatou. To je to, o čem zpíval prorok: Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravil mi tělo.

Buď tedy, člověče, vskutku Boží obětí i Božím obětníkem. Nepromarni to, co ti dala a svěřila božská moc. Přioděj se rouchem svatosti, opásej pásem čistoty. Pokrývkou tvé hlavy ať je Kristus. Kříž ať stále spočívá na hradbě tvého čela. Na srdce si polož posvátnou pečeť Boží pravdy. Stále zapaluj vonné kadidlo modlitby. Chop se meče Ducha. A postav oltář svého srdce. Tak s důvěrou v Boha připrav své tělo k oběti. Bůh hledá víru, nikoli smrt.

Domenico Ghirlandaio: Poslední večeře (1480). Foto: Flickr, mberry (CC BY-NC-SA 2.0)

Smlouva nová a věčná

Pojem smlouva vypovídá o vztahu. Eucharistie je tedy o vztahu mezi Bohem a člověkem. Jsou v ní obsaženy největší události dějin spásy, tak, jak je prožíváme každoročně ve Svatém třídenní pod názvy: Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota s vigilií Kristova vzkříšení. Přestože jde stále o tajemství, víme, že Bůh sám přijal lidskou přirozenost z dívky z Nazareta – Panny Marie, aby tuto přirozenost pravého člověka – své Tělo a svou Krev – vydal za nás na Kříži. Tuto vydanost anticipoval v předvečer svého utrpení, kdy nám v tajemství Eucharistie dává své Tělo a svou Krev. Naplňuje tak dávná proroctví (Jer 31,31n), kdy se smlouva Hospodina s vyvoleným národem, v protologii dějin spásy často obnovovaná, stává novou a věčnou právě skrze tajemství Eucharistie.

V Eucharistii se mi Bůh sám v Ježíši zcela odevzdává a já tuto smlouvu potvr-

zuji tím, že se celým svým životem odevzdávám Bohu.

Proto jakoby v každé mši svaté, při které přijímám v Eucharistii Tělo a Krev Páně, zazníval tichý, ale jasný Ježíšův hlas: „Nedomnívej se, že mě máš, pokud já nemám tebe.“

Celým tímto rokem 2015, pod označením „Národní eucharistický kongres“, procházíme touto cestou vnitřního přijetí Krista, obnovou slavení tohoto velikého tajemství Eucharistie, které nám Pán odkázal, a to jak na úrovni našeho osobního duchovního života, tak i na úrovni farností, komunit, diecézí. Ve všech farnostech proběhne tato obnova při slavnosti Těla a Krve Páně jako předehra vyvrcholení této obnovy v celonárodním měřítku v Brně 17. října 2015, kdy jako zástupci celého národa vyznáme svoji víru v tajemství Eucharistie, a tuto smlouvu

Dokončení na str. 2

Willem Vrelant: Vyslání apoštolů (1460)
Foto: Wikimedia Commons

Bude farář Byles kanonizován?

Thomas Byles (1870–1912), katolický duchovní, který zahynul na Titaniku, by podle přání své obce měl být kanonizován. Nynější farář jeho obce, Chippingu Ongaru v hrabství Essex, řekl: „Doufáme, že se k němu modlí lidé v nouzi po celém světě.“

Byles roku 1912 cestoval za svým bratrem do New Yorku a na lodi sloužil mše pro cestující 2. a 3. třídy. Když loď začala klesat, odmítl nastoupit do záchranného člunu a zůstal se zbylými cestujícími, s nimiž se modlil a zpovídal je. S nimi také zahynul.

ICN

Dokončení ze str. 1

národa českého, moravského a slezského s Bohem slavnostně obnovíme.

O několik měsíců později – v lednu 2016 nás pak čeká Mezinárodní eucharistický kongres na Filipínách, kde se setká celý katolický svět včetně zástupců naší země.

Pojďme tedy společně touto cestou smlouvy Boží lásky a pomáhejme lidem kolem nás nejenom porozumět, ale také vnitřně přijímat živého Boha v tomto intimním vztahu sebeodevzdávání se v tajemství Eucharistie.

P. Mgr. Pavel Dokládál
vedoucí Přípravné skupiny
NEK 2015 při ČBK

Papežské poselství ke dni modliteb za povolání

„Exodus jako základní zkušenost povolání“ – pod tímto příznačným titulem se odvíjí letošní papežské poselství ke Světovému dni modliteb za povolání, který Církev slaví každoročně čtvrtou nedělí velikonoční. Svätý otec ve svém listě připomíná, že Církev je „svou podstatou misionářská“ (*Ad gentes*, 2), křesťanské povolání se tedy může zrodit pouze v rámci misie.

Nabídnout vlastní život v misionářském postoji je možné pouze tehdy, jsme-li schopni vyjít sami ze sebe, abychom tak prožili skutečný exodus obdobný biblickému exodu z otroctví do nového života v Kristu, pokračuje Svätý otec. Základem každého křesťanského povolání je tudíž vyjít z pohodlnosti a strnulosti vlastního já, aby se středem života stal Kristus, což ovšem neznamená pohrdání vlastním životem, city a lidskostí. Naopak, zdůrazňuje papež František citací z encykliky Benedikta XVI., tento exodus z vlastního já dovádí k osvobození v sebedarování, směřuje k opětovnému nalezení sebe, a dokonce k objevení Boha (*Deus Caritas est*, 6).

Dynamika exodu se netýká pouze povolání jednotlivce, nýbrž celé Církve, píše dále František. Vycházející Církev se nemá starat sama o sebe, své struktury a výdobytky, nýbrž má kráčet vstříc Božím dětem v jejich reálné situaci a soucítit s jejich ranami. Stejně jako Bůh, který sám ze sebe vychází v trinitární dynamice lásky, naslouchá bédování svého lidu a vysvobozuje jej (*Ex 3,7*).

Naslouchání Pánovu volání, pokračuje František, je konkrétní, reálný a celistvý závazek, který zahrnuje naše veškeré bytí a staví je do služby budování Božího království na zemi. Křesťanské povolání proto zavazuje k solidaritě s bratry, zejména nejchudšími, a k jejich vysvobození. Důvěrný vztah Ježíšova učedníka ke svému Pánu není nikdy útekem ze života a světa, nýbrž je naopak „ze své podstaty misijním společenstvím“ (*Evangelii gaudium*, 20).

V závěru poselství se papež František obrací k mladým lidem a vyzývá je, aby se ve svém elánu a snech nedali ochromit každodenní nejistotou a strachem z budoucnosti. Nemějte strach vyjít sami ze sebe a vydat se na cestu, naléhá Svätý otec, protože evangelium je Slovo, které osvobozuje naše životy, mění je a vnáší do nich krásu.

Ra Vat

Putování ostatků svatého Vojtěcha v Roce zasvěceného života

V den svátku svatého Vojtěcha 23. dubna 2015 bylo v Praze zahájeno putování ostatků svatého Vojtěcha po českých a moravských kostelech a společenstvích zasvěceného života. Jarní část akce, která se koná v rámci Roku zasvěceného života, potrvá do 13. června a kromě hlavního města proběhne také v Lomci u Vodňan, Písku, v Novém Dvoře u Toužimi, Doksanech, Poličanech, Rokoli u Nového Města nad Metují, v Hradci Králové a Slatiňanech.

Kardinál Dominik Duka OP poznamenal, že přítomnost ostatků svatého Vojtěcha může vést k zamyšlení, jakou úlohu sehrál mnišský a řeholní život v počátcích české církve a kultury. Podrobný harmonogram putování lze nalézt na stránkách TS ČBK.

TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

20. století – masakry křesťanů na Blízkém východě

V souvislosti s jubileem genocidy Arménů (1915) sílí volání po vytvoření chráněné zóny pro křesťany a další menšiny – Armény, Assyřany a řecké křesťany v Sýrii a Iráku. Bassam Išak, předseda syrské národní rady, řekl: „Setkali jsme se se čtyřmi stálými členy Rady bezpečnosti – USA, Británií, Francií a Ruskem – a žádali jsme je o vytvoření dočasné chráněné zóny pro křesťany, Jezidy a další menšiny v Iráku a v Sýrii.“ „Pro chráněnou zónu se v Generálním shromáždění OSN vyjádřilo 60 zemí, ale Turecko, Írán, Saúdská Arábie a Sýrie jsou proti.“

P. Emanuel Youkhana, vedoucí programu křesťanské pomoci v severním Iráku, řekl: „Tento národ zažil tři masakry v jediném století.“

Předkové těchto Assyřanů prožili genocidu křesťanů v roce 1915, kdy ztratili jednu třetinu obyvatelstva. Dále bylo pobito 700 tisíc Assyřanů různých denominací (východní církve, chaldejská církev, syrští pravoslavní a syrští katolíci). Assyřané, kteří přežili, uprchli do severoiráckého Mosulu, který se stal součástí nového státu Irák a členem Ligy národů. P. Youkhana dále připomněl další masakr v srpnu 1933; byla to první genocida v novém Iráku, kterou byli postiženi asyrští křesťané. O 80 let později začal Islámský stát likvidovat křesťanská města na pláni Ninive.

Catholic Herald

Cor Unum v Iráku: setkání s uprchlíky a humanitárními pracovníky

Otec Segundo Tejado Munoz, podsekretář papežské rady Cor Unum, se vrátil do Vatikánu z mise, při níž navštívil uprchlíky v Iráku, a přinesl svědectví o naději a zoufalství milionů lidí na útěku před válkou a pronásledováním.

Společně s delegací z Cor Unum a generálním sekretářem Caritas Internationalis navštívili centrum uprchlických táborů v kurdistánské provincii Duhok, kam se obrátilo obrovské množství uprchlíků, aby si zachránili život. Mezi 250 tisíci registrovanými uprchlíky v této oblasti je mnoho iráckých křesťanů z Mosulu a vesnic v provincii Ninive, jejichž exodus byl vyvolán ofenzivou džihádistických bojovníků z takzvaného Islámského státu.

Cílem návštěvy bylo setkání s vysídlenými rodinami a především vyjádření solidarity a poskytnutí pomoci agenturám rozvojové pomoci a humanitárním pracovníkům, kteří se starají o potřeby uprchlíků.

„Jsou to ti, kdo skutečně vykonávají tuto práci – řekl otec Tejado Munoz –, ale často se na ně zapomíná. Jako Církev přinášíme díl pomoci, ale oni jsou našima rukama... Velmi často pracují v mimořádně obtížných situacích.“ Církev dokáže těmto lidem pomáhat díky přítomnosti místní církve a místní charity; v tomto případě irácké Charity, která celou operaci koordinuje.

Otec Tejado Munoz popsal svoji cestu z Erbilu do Duhoku, návštěvu několika uprchlických táborů a setkání s humanitárními pracovníky a operátory, včetně zástupců OSN v této oblasti, kteří vyjádřili hluboké znepokojení kvůli ztenčujícím se fondům a následnému riziku, že budou zrušeny některé životně důležité humanitární programy. Popsal scénář, který je po organizační stránce složitý a z humanitárního hlediska velmi důležitý.

Veze s sebou jako dar dvě ikony Panny Marie, které požehnal papež František. „Přivezli jsme velikonoční zvěst o Kristově vzkříšení a jistotu, že i v tak těžké a dramatické situaci září světlo vzkříšeného Krista a naděje, kterou vyjadřuje... Číslo hovoří o více než dvou a půl milionu syrských uprchlíků. Ale bavíme se zde o lidech: dotýkali jsme se jich, dotkli jsme se utrpení těchto lidí, těchto rodin...“

Ra Vat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Jarní měsíc květen je v Církvi měsícem Panny Marie. Jednak pro množství mariánských památek a svátků; jednak díky tradičním májovým pobožnostem. Je krásné, že se můžeme Matce Boží odvděčit za její mateřskou ochranu a péči o nás a věnovat jí svůj zájem a čas.

Na severu Čech, kde nyní pobývám, je máj také měsícem svaté Zdislavy. V Lužických horách nastupuje teplejší počasí a jablonská bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy se již od prvního květnového dne otevírá poutníkům a všem dalším příchozím. 30. května je Zdislavin svátek a hlavní pout' se již roky koná poslední květnovou sobotou.

Letos budou oslavy naší světice bohatší, neboť si připomínáme 20. výročí kanonizace paní Zdislavy. Tu uskutečnil papež svatý Jan Pavel II. dne 21. května 1995 v Olomouci. V den výročí bude po česko-německé Mši svaté vernisáž výstavy „Zdislava svatořečená“.

Svatá Zdislava byla věrná a milující manželka a obětavá matka čtyř dětí. Na srdci jí ležela i duchovní a hmotná nouze lidu v okolních osadách. S manželem Havlem z Lemberka povolává bratry dominikány a nechává jim stavět kláštery v Jablonném a Turnově. Mírní bídu nejchudších a sama ošetřuje nemocné a vyprošuje jim uzdravení. Sílu a lásku pro mnohostrannou obětavou službu čerpá u Pána, neboť je především ženou hluboké víry a ryzí zbožnosti.

Tím vším svatá Zdislava promlouvá do naší doby. Jak moc je nám zapotřebí obnovy a ochrany manželství a rodin, jak je dnes třeba nezištné a obětující se lásky. U hrobu Patronky rodin za to vše můžeme Pána prosit. Krom relikvií svaté Zdislavy lze v jablonské bazilice vnímat i blízkost její oslavené duše. Svatá Zdislava zde nad námi drží ochrannou ruku a vychází vstříc poutníkům, kteří ji přijedou pozdravit.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svaté Zdislavy*

SVĚT SE MĚNÍ OBRÁCENÍM NAŠEHO SRDCE

Homilie papeže Františka v neděli Božího Milosrdenství

Duccio di Buoninsegna: Nevěřící Tomáš (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

Svatý Jan, který byl spolu s ostatními učedníky ve večeřadle onen večer prvního dne po sobotě, sděluje, že Ježíš stanul mezi nimi, řekl: „Pokoj vám“ (Jan 20,19–20) a ukázal jim svoje rány. Tak poznali, že nejde o přízrak, ale že je to právě On, Pán, a zaradovali se.

Osm dní nato Ježíš přišel do večeřadla znovu a ukázal rány Tomášovi, aby se jich dotkl, jak žádal, a mohl tak uvěřit a stát se také svědkem Zmrtvýchvstání.

Rány milosrdenství

Také nám dnes, tuto neděli, kterou svatý Jan Pavel II. nazval nedělí Božího Milosrdenství, ukazuje Pán svoje rány skrze evangelium. Jsou to *rány milosrdenství*. Opravdu: Ježíšovy rány jsou ranami milosrdenství. Jeho ranami jsme uzdraveni.

Ježíš nás vybízí, abychom pohlédli na tyto rány. Jako Tomáše nás vybízí, abychom se jich dotkli a uzdravili svoji nevěru. A především nás vybízí, abychom vstoupili do tajemství těchto ran, které jsou tajemstvím jeho milosrdné lásky.

Skrze ně jako zářící šterbinou můžeme spatřit veškeré tajemství Krista

a Boha, jeho umučení, jeho pozemský život plný soucitu s nejmenšími a s nemocnými, jeho vtělení v Mariině lůně. A můžeme projít zpět celé dějiny spásy: proroctví – zejména o služebníkově Jahveho, Žalmy, Zákon a Smlouvu, až k vysvobození z Egypta, k prvním veli-

Pamatujme na Kristovy rány. Byl proboden pro naše nepravosti, aby naši smrt svojí smrtí rozvázal.

konocím a krvi obětovaných beránek, k patriarchům, až k Abrahámovi a potom nocí času k Ábelovi a jeho krvi, která křičí ze země. Toto všechno můžeme vidět skrze rány ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Ježíše, a jako Maria v *Magnificat* můžeme poznat, že „jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení“ (Lk 1,50).

Jak zaplnit propast zla

Tragickými událostmi lidských dějin jsme někdy zrceni a ptáme se: proč?

Lidská zloba může ve světě otevřít propast, obrovskou prázdnotu zbařenou lásky, zbařenou dobrou, zbařenou životem. Tehdy se ptáme: jak zaplnit tuto propast? My to nedokážeme. Jedině Bůh může zaplnit tuto prázdnotu, kterou zlo vytváří v našich srdcích a v našich dějinách. Ježíš, učiněný člověk zabitý na kříži, zaplňuje propast hříchu hlubinou svého milosrdenství.

Svatý Bernard se ve svém komentáři k Písni Písni (Promluva 61, 3–5, *Opera omnia* 2, 150–151) zastavuje právě nad tajemstvím Pánových ran a užívá silné a směle výrazy, jejichž připomenutí nám dnes může přinést užitek. Říká, že „tělesnými ranami se projevuje tajemná Kristova láska, vyjevuje se obrovské tajemství lásky a ukazují se útroby milosrdenství našeho Boha“.

Cesta do země pokoje

Bratři a sestry, toto je cesta, kterou nám Bůh otevřel, abychom konečně vyšli z otroctví zla a smrti a vstoupili do země života a pokoje. Touto Cestou je on, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Ježíš, a jsou to zvláště jeho rány plné milosrdenství.

Svatí nás učí, že svět se mění obrácením našeho srdce, k čemuž dochází díky Božímu milosrdenství. Proto se jak před svými hříchy, tak před velkými tragédiemi světa, „moje svědomí chvěje, ale nebude jimi otřeseno, protože budu pamatovat na Pánovy rány. Byl totiž proboden pro naše nepravosti“ (Iz 53,5). Co je tak smrtelné, aby to nemohlo být rozvázáno Kristovou smrtí?“ (ibid.).

S pohledem upřeným na rány Zmrtvýchvstalého Ježíše můžeme zpívat spolu s Církví: „Jeho milosrdenství trvá navěky“ (Žl 117,2); jeho milosrdenství je věčné. S těmito slovy vtištěnými v srdci jdeme stezkami dějin ruku v ruce našeho Pána a Spasitele, který je naším životem a naší nadějí.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

SVĚDECTVÍ JE PLODNÉ

Konec reformy u amerických řeholnic

„Jsem přesvědčen, že krize povolání není tam, kde jsou zasvěcené osoby schopné skrze své vlastní svědectví předávat krásu zasvěceného života. Svědectví je plodné. Není-li svědectví a věrnost, nebudou ani povolání,“ řekl papež František 11. dubna během setkání s řeholními formátory. O necelý týden později přijal na zvláštní audienci čtyři elegantní dámy staršího data narození. Byly to představitelky Leadership Conference of Women Religious (LCWR). Jde o jakýsi protějšek rady představených ženských řeholních společenství, sdružující liberální a zároveň většinový (80 %) proud amerických řeholnic. Pokud by se v úvodu citovaná Františkova slova vztáhla i na tyto řeholnice, zazněla by jako odsouzení. Za posledních padesát let totiž počet členek reprezentovaných tímto sdružením klesl trojnásobně. O nových povoláních také není slyšet.

Navzdory tomu se o těchto sestřích v posledních letech mluvilo velmi mnoho. Před třemi lety vatikánská Kongregace pro nauku víry předepsala těmto sestřím reformu. Byly obviněny z vážných odchylek od učení Církve v tak podstatných otázkách, jako je interrupce, eutanazie, svěcení žen nebo homosexualita, ale také z podléhání gnostickým vlivům v podobě New Age. Obvinění to byla velmi závažná. Reforma začala za pontifikátu Benedikta XVI., kdy stál v čele Kongregace pro nauku víry kardinál Levada, Američan, který dobře znal realitu Církve v USA. Zpočátku se zdálo, že reforma vyzní naprázdno. První pokusy o navázání kontaktů s LCWR nazval kardinál Levada dialogem hluchých. Sestry očekávaly, že s volbou Františka se všechno změní. Ale zklamaly se. Papež doporučil pokračovat v reformě, na což sestry, které se právě v Římě účastnily zasedání světové Rady představených ženských řádů, zareagovaly ostentativním bojkotem audience u papeže. V rámci své platformy v USA se začaly chovat ještě provokativněji. Na své vý-

roční setkání pozvali jednu z hlavních reprezentantek gnostické teorie vědomého vývoje. Tehdy se velmi ostře ohradil nový prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Müller a připomněl řeholnicím, že gnóze je závažná hereze, která je staví mimo Církev.

Krize povolání není tam, kde jsou zasvěcené osoby schopné skrze své vlastní svědectví předávat krásu zasvěceného života. Není-li svědectví a věrnost, nebudou ani povolání.

Po tříletém úsilí byl 16. dubna ve Vatikánu ohlášen společný raport na téma reformy. Pod dohledem vatikánských delegátů se podařilo zrevidovat statuta LCWR, ve kterých se zdůrazňuje církevní charakter této instituce a nutnost respektovat učení Církve. V raportu samém se nakonec řeholnice zavazují, že

budou nějak dbát na věrnost katolickému učení ve svých publikacích a konferencích.

Raport doprovází velice kuriózní prohlášení. Jeho tóny jsou natolik kurtoazní, až by se při prvním čtení chtělo věřit, že nejde o volání řeholnic zpátky k řádu, nýbrž o navazování ekumenických vztahů s nějakými odedávna odloučenými bratřími. Jako příklad cituji jednu větu z komentáře sestry Sharon Hollandové, předsedající LCWR: „Naučili jsme se, že to, co máme společné, je mnohem větší než jakákoli naše odlišnost.“

V každém případě raport byl stvrzen podpisy, závazky byly přijaty. Katastrofa v oblasti povolání se tím nevyřeší. Aby svědectví bylo věrohodné, je nutné na sobě zapracovat. Může se ovšem zastavit pohoršení a šíření bludů, protože to – jak před třemi lety prohlásil kardinál Levada – je základním cílem reformy.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

Foto: <http://www.getreligion.org>

PO MARXOVI PŘIŠEL GENDER

Rozhovor s francouzským jezuitou a psychoanalytikem Mons. Tonym Anatrelou SJ

Dnes se tak jako marxismus v minulém století stal bitevním polem gender a jeho ideologové se snaží nastolit nový represivní systém, vysvětluje v rozhovoru pro časopis *Tempi* Mons. Tony Anatrella SJ.

Nastupuje po marxistické ideologii a je rovněž tak destruktivní a totalitární, založená na pseudorovnosti a slepém zastávání různých „sexuálních orientací“, na základě kterých se buduje společnost. Řeč je o teorii genderu a zmíněná sociální organizace je jejím konečným cílem, vysvětluje italskému listu *Tempi* (4. 3. 2015) francouzský kněz a psychoanalytik, jezuita Tony Anatrella SJ. Poradce papežských rad pro rodinu a pastorační ve zdravotnictví žije v Paříži, kde vyučuje na Fakultě psychologie a filosofie a na Collège des Bernardins. Je autorem četných publikací, které prozatím nejsou dostupné v češtině. K nejnovějším italským překladům patří „Teorie genderu a původ homosexuality“ (San Paolo, 2012) a „Narcisovo království“ (San Paolo, 2014).

Pane profesore, už delší dobu mluvíte o teorii genderu jako o totalitární ideologii. Napsal jste, že stejně jako marxismus v minulém století je právě gender současným bitevním polem. Není to přehnané? Předně nesmíme směřovat teorii genderu, která čerpá z různých myšlenkových proudů, se studiem genderu. Genderová studia analyzují vztahy mezi muži a ženami ve společnosti a různých kulturních oblastech s cílem více respektovat jejich důstojnost, rovnoprávnost a příslušná poslání. Ale také sociologická studie, která je sama o sobě pouhou metodou pozorování, se mění v ideologii, když hlásá „naprostou totožnost“ muže a ženy, protože „rovnost“ není „stejnost“. Vnučuje se tu víra, jejímž základem je ryze početní pohled na vztah a podle které jsou muž a žena zaměnitelní. Je pravda, že muž a žena se stejnými kompetencemi mohou mít tutéž zodpovědnost, avšak problematické je vyvozovat přesvědčení, že muž a žena jsou psychologicky a so-

ciálně identičtí. Muž a žena se totiž nemohou systematicky ujímat téže úlohy, ani téže symboliky, počínaje mateřstvím a otcovstvím. Tato egalitářská perspektiva pokrývá a zkomplikovala vztahy mezi dvěma pohlavími a zčásti vysvětluje, byť není jediným důvodem, proč jsou vztahy v rámci páru natolik obtížné, proč už tolik lidí nevolí manželství, nebo z něj má strach. V dějinách se vždy vracel tento

Demonstrace Manif Pour Tous. Foto: © Marie-Lan Nguyen / Wikimedia Commons (CC-BY 2.5)

sociologicky konstatovatelný jev: jestliže ženy masově vstoupí do nějakého sektoru, muži odcházejí. Tak se školství, medicína a soudnictví stále více feminizují, zatímco muži se orientují na jiné obory.

Avšak ideologie genderu nás tlačí ještě dál, protože tvrdí, že tělo se svou pohlavností není vůbec důležité při psychologickém vývoji. Ve skutečnosti se ovšem psychologie každého z nás vyvíjí v té míře, v jaké dochází k interiorizaci tělesné pohlavnosti. Různí autoři, kteří sdílejí ideologii genderu, tvrdí, že je nezbytné jinak

pojímát sexualitu a organizaci společnosti. Podle jejich mínění už nelze definovat sexualitu na základě pouhé dvojí existující sexuální identity – mužské a ženské, což považují za nespravedlivé, nýbrž je třeba vycházet ze sexuálních orientací jako heterosexuality, homosexuality, bisexuality, transsexuality a podobně. Tímto způsobem by se pro všechny nastolily stejné podmínky, zatímco pokud se vztahujeme výlučně k identitě muže a ženy, vyřazujeme jiné „formy“ sexuality.

Jak je možné nevidět, že tento pohled odporuje reálné danosti? Pohlavní totožnost se ve skutečnosti týká samotného bytí člověka, zatímco sexuální orientace se týká pohlavních pudů. Pokud se vše ubírá správným směrem, subjekt tyto pohlavní pudy na základě své objektivní identity zpracuje a začlení do své osobnosti. Pokud je však vyhledává jako takové prostřednictvím nějakého typu orientace, izolují se od jeho osobnosti, kterou pak udržují ve stavu citové nezralosti a s ní související, nikdy neuspokojené impulzivitu. To vše vyústí v nejednotnou a nestabilní osobnost. Řečeno jinými slovy, brát při definici sexuality v úvahu sexuální orientaci, tedy domnívat se, že rozdílnost mezi sexualitami má nahradit sexuální rozdílnost, založenou na pohlavní rozdílnosti mezi mužem a ženou, je destruktivní podobně jako marxismus.

Společnost po sedmdesát let podléhala zaslepení a dala se ovládat marxistickou ideologií, zakládající se na pseudorovnosti a na přesvědčení, že člověk je produktem kultury. Totéž tvrdí teorie genderu o sexuální identitě. Pokud je člověk pouhým produktem kultury, stane se z něj robot a vytrácí se jeho jedinečnost. Gender se stává totalitární v té míře, v jaké západní státy chtějí politicky reorganizovat společnost a vycházet přitom z nerealistického

pojímání sexuálních orientací, jak se to děje v případě „manželství“ v uvozovkách mezi lidmi téhož pohlaví. V homosexualitě přece nemůže mít původ ani manželský pár, ani rodina, protože tato forma sexuality mezi dvěma osobami téhož pohlaví nemá na psychologické, tělesné a fyziologické rovině tytéž vlastnosti jako sexualita zakládající se na rozdílnosti, jakou se vyznačuje jedině vztah mezi mužem a ženou. Poněvadž tedy takzvané homosexuální páry a rodiny ve vlastním smyslu neexistují, jde tu především o jazykovou vymělkovanost, a tudíž rozklad jazyka. Je vždy jednoduché klamat slovy a pojmenovávat skutečnost spíše v poměru k vlastní představitosti než podle reality. Z homosexuality se ale stala politická otázka s cílem nové společenské organizace, která se na homosexualitě zakládá. V mnoha evropských zemích se na právní rovině postupně utváří represivní systém, který má přimět k přijetí tohoto nového principu. Nediskutuje se o homosexuálních osobách, které mají být respektovány jako všichni občané, ale jde tu o militantní a politickou vůli učinit z „homosexuality“ normu, která se projevuje tímž uspořádáním jako pár a rodina. Sami bojovníci, kteří za tuto kauzu zápasí, velice jasně prohlašují, že „manželství je třeba otevřít všem“, aby se lépe zničilo. Cílem je dospět k rovnosti všech v různých vztahových formách – opět se tedy setkáváme s myšlenkou, jakou ve svých počátcích uplatňoval marxismus v komunistických zemích.

Ve svých knihách se nebojíte tvrdit, že homosexualita je psychický nedostatek. Mohl byste vysvětlit, co tím myslíte a proč by toto vaše přesvědčení nemělo být považováno za homofobní?

Ve chvíli, kdy se někdo zabývá homosexualitou a polickou vůli zapsat ji do zákona za stejných podmínek, jaké mají rodina a manželství, vyhrazené výlučně muži a ženě, je okamžitě obviňován ze všeho špatného, počínaje homofobním klíší. Je to způsob, jak umlčet intelekt a zadusit debatu, a to v okamžiku, kdy se trvale hlásá, že svoboda vyjadřování je „hodnotou“ demokratických společností. Liberalismus podmíněný „etickým relativismem“ je ve svých stále restriktivnějších zákonech stejně tak represivní, jako byly totalitární

Demonstrace Manif Pour Tous. Foto: <http://lesalonbeige.blogs.com>

státy. Určení autoři se staví na pranýř jako obětní kozlové a vydělují se určité životní aspekty, které je zakázáno kritizovat.

Navzdory tomu je nutné vysvětlit, odkud homosexualita pochází. Psychiatrická odborná literatura a psychoanalýza se už téměř dvě století dotazují, jaký je původ homosexuality a z ní vyplývající typ psychologie, avšak tato reflexe se před několika lety stala tabuizovaným tématem

Vytváří se zde myšlenková policie a cenzura, která všechny zavazuje myslet tak, jak to chtějí militantní skupiny.

a byla zakázána. Už bychom se neměli snažit pochopit, co je to homosexualita, čemu odpovídají její citové a sexuální praktiky a na jakých psychických procesech spočívají. Ale proč bychom tuto sexuální zvláštnost měli studovat pouze tehdy, když nějak dospějeme k jejímu ospravedlnění, zatímco se odvažujeme analyticky rozebírat většinu způsobů lidského chování? Když se odborníkům brání v tom, aby se hlouběji zabývali nějakou otázkou, je přítomen iracionální reflex, který přechází v totalitární ideologii.

Zkoumám tento jev po čtyřicet let a publikoval jsem o dané otázce řadu knih a článků. Prověřil jsem různé neu-

rologické, hormonální a genetické hypotézy, které se nejeví jako přesvědčivé, a tak jsem dospěl k psychickému původu homosexuality. Sexuální touhy na počátku psychického života jsou skutečně u dětí rozptýleny po celém těle a jsou zaměřené pouze na hledání vlastního uspokojení. Subjekt je postupně začíná zpracovávat na základě zkušeností se svým vlastním tělem, protože z těla vychází vše, co se týká vývoje psychického života. Počínaje těmito pudy si tedy vypracuje systém mentálních reprezentací, který mu pomůže je v různých etapách integrovat a postupně dojít k sexuální alteritě. A mimo jiné také díky psychické bisexualitě (což je často nesprávně chápaný pojem) zprvu dítě a později dospívající člověk mohou dospět k interiorizaci osoby opačného pohlaví. To jim umožní přijmout druhé pohlaví a vytvořit si k němu přístup. Lidé, kteří se upnuli na bisexuální praktiky, částečně nebo celkově neuspěli ve zmíněném přechodu. A rovněž tak transsexuální osoby, které si, často s velkým utrpením, představují, že se příroda zmýlila, protože jim dala tělo, se kterým se neztotožňují. Nezmýlila se tu ovšem příroda, jak by předpokládala dualistická vize, která staví ducha proti tělu. Je to především subjekt, kterému se nezdařila interiorizace svého vlastního těla v důsledku problémů nevědomé identifikace. Znamená to tedy, že na rozdíl od světa zvířat, se lidské se-

xuální pudů projevují relativně plasticky a mohou být více či méně dobře zapracovány a harmonizovány v psychickém životě. Celkem vzato jsou tudíž pudů předmětem vnitřní práce, která, jestliže proběhne co nejlépe, se pojí s osobností, jež vnitřně přijala druhé pohlaví a je jím reálně přitahována. Jakmile se subjekt upevní v jednom sexuálním pudu, jakým může kupříkladu být zvědavost vůči vlastnímu pohlaví (falické stadium) nebo v primární identifikaci s osobou s ním identickou, nastupuje riziko směřování k homosexualitě. Existují nicméně také případy osob, které v průběhu svých životů prožily etapu homosexuálních úkonů s cílem posílit svou identitu, aby se později obrátily směrem k osobám opačného pohlaví.

Homosexualita může mít různorodé psychické příčiny, které závisejí na mentálních reprezentacích sexuálních pudů daného objektu. Je pravda, že životní podmínky dnešní společnosti jsou silně narcistní, proto současná kultura nikoli pokaždé usnadňuje úkony nutné k citovému dozrání, které umožňuje zápis do sexuální alterity. Co se týče otázky homofobie, nejde tu o seriózní téma. Je to slogan, který vynalezli militantní aktivisté, aby druhé zastrašili tím, že je obviňují ze strachu z homosexuality. Co je to za nápad? Kdo tady má strach? Tento způsob, jak manipulovat a hysterizovat strach tím, že se přilepí pojem „fobie“ k různým slovům, aby se označil potenciální nepřítel, je zajisté příznakem paranoidní poruchy identity. Jsme tu svědky naprosté projektivní identifikace, kdy militantní aktivisté přisuzují ostatním to, co je ve skutečnosti jejich vlastní strach z osob opačného pohlaví. Je to forma intelektuálního terorismu, který nám chce zabránit v reflexi nad tím, co je to homosexualita a jaké budou důsledky zamýšlené sociální organizace podle homosexuality. Ba co hůře, vytváří se zde myšlenková policie a cenzura, která všechny zavazuje myslet tak, jak to chtějí militantní skupiny. Z tohoto hlediska tedy liberalismus jde ruku v ruce s marxismem, protože stejně jako on chce (téměř) právně stíhat myšlení a jeho vyjadřování. Chtějí nám vnutit nové normy, které potlačují a omezují svobodu. Naše

antropologická reflexe a morální referenční naopak svobodu opětovně probouzejí a respektují.

Ve své poslední knize píšete, že „dnešní lidé postrádají zdroje v důsledku nedostatků ve výchově“. Také tvrdíte, že nestačí vychovávat, ale že je nutné klást odpor nespravedlivým zákonům, tak jako to dělají podpůrci francouzského hnutí Manif Pour Tous. Proč?

Osobnost současného člověka je poznamenána krizí interiority a mezigeneračního předávání. Vyrábíme poměrně impulzivní subjekty, nezakořeněné v dějinách, a klameme je tím, že my přece nic

Foto: Flickr, billadler (CC BY-NC-ND 2.0)

Dnes se hlásá víra, že člověk ve své všemohoucnosti může všechno vyrobit, včetně pohlaví, jež si prý může svobodně zvolit.

nevíme, nic jsme se nenaučili a že je třeba začít od nuly. Děláme z nich křehké nádoby, vedeme je k regresi a vnucujeme jim víru, že z pohledu narcistní všemohoucnosti lze všechno vyrobit, včetně pohlaví, které se přenechává svobodné volbě každého člověka. Avšak sexuální identita se nevytváří, nýbrž dostává. Musí být přijata a včleněna do vlastního psychického života. Nelze si představit, že je možné ji vyrobit, nebo že si člověk může dát nějakou jinou identitu podle svých pomyslných přání. Zároveň výchova, která dospívajícího člověka ponechává sobě napospas, aby odhaloval vědění prostřednictvím technologických prostředků, nenapomáhá k tomu, aby se učil rozvíjet paměť. Pro dospělé je často namáhavé, aby před děti a adolescenty

předstupovali jako dospělí, uplatnili svou autoritu, uváděli je do smyslu věcí a dodali jim smysl pro hranice, které umožňují rozvoj svobody. Alkoholismus mladých lidí, užívání drog a závislosti všeho druhu, počínaje mobilními telefony a internetem, jsou příznakem osobností, které nejsou psychologicky autonomní a které postrádají vnitřní zdroje. Jelikož nejsou vychovávány k rozlišování, fungují na základě emotivních rytmů a klišé, zejména v otázkách společenské problematiky, jakými jsou odmítání manželství, banalizace rozvodu a homosexuality. Byl jsem jeden z prvních, kteří toto tvrdili v devadesátých letech a v prvním desetiletí nového století, a konstatoval jsem, že má studia a pojmy široce převzali členové hnutí Manif pour tous.

Ano, je třeba odporovat nespravedlivým zákonům, neboť protirečí obecnému dobru. Kupříkladu existuje-li vůle oddávat dvě osoby stejného pohlaví, stojíme před rozpadem manželství a jeho smyslu. Manželství je především rámcem smlouvy, kterou uzavírají muž a žena na základě pohlavního spojení. Nejde v první řadě o náboženskou, nýbrž o antropologickou otázku. Touto antropologickou otázkou ovšem nedisponuje zákonodárce, protože manželský pár a rodina předcházejí státu. Manželství je vyhazeno muži a ženě, protože se tak umožňuje sloučení a právní uznání smlouvy, která se uzavírá mezi dvěma osobami různého pohlaví. Manželství není uznáním citů mezi dvěma osobami, jinak by bylo možné se vdávat či ženit za jakýchkoli podmínek, nýbrž je konstatace a zaznamenává vůli jednoho muže a jedné ženy založit společenství života a rodiny. V homosexualitě chybí manželský a rodinný rozměr. Jsme přítomni tomu, jak se odcizují atributy a symboly náležející svazku muže a ženy, aby se rozšířily na dvojici osob stejného pohlaví. To je cosi nemístného a v psychoanalytickém slova smyslu je to iluze.

Radio Vaticana / Temp
Přeložila Jana Gruberová

Mons. Tony Anatrella SJ,
francouzský kněz,
psychoanalytik a znalec
sociální psychiatrie

NEODOLATELNÝ NEOMARXISMUS

Ideologie zla, jež postavila lidská práva proti člověku

Kulturní marxisté vsadili na trpělivé, nenásilné získávání duše Západu. Součástí jejich strategie není bolševický teror, ale změna společenského vědomí, likvidace křesťanské a přirozené morálky.

Když svatý Jan Pavel II. v reakci na ideově-politický kurz EU konstatoval, že máme co do činění s novou, skrytější a zákeřnější ideologií Zla, která staví lidská práva proti člověku, neudělalo to velký dojem ani na katolíky. Když Benedikt XVI. v téže souvislosti mluvil o diktatuře relativismu a sebenávisti Západu, nejhlučněji mezi českými intelektuály reagoval neomarxistům blízký Václav Bělohradský. Ten ve stylu potrefené husy ujišťoval, že není vlastencem Západu, protože nezná v dějinách větší katastrofu, než je existence heterosexuálního bílého muže.

Zdá se, že prorocká slova obou velkých mužů současné Církve skončila v komunikačním odpadu. Mnozí křesťané, zejména absolventi humanitních studií, se bez problému zapojují do budování humánnějších společností v režii ideologů levicového liberalismu. Ti už po celá desetiletí rozhodují na Západě o tom, co je či není lidské a řídí převýchovu občanů k té konečně pravé (jimi předdefinované) humanitě. Prosadili se nikoli silou idejí, nýbrž revolučním elánem neomarxistů v intelektuálně příhodném klimatu. Člověka chápou vesměs materialisticky. Mravnost, spravedlnost či lidská práva nejsou podle nich měřítky, ale pouhými produkty lidské svobody; vyvíjejí se prý v dějinách.

Skrytě a zákeřně

Společensky angažovaní křesťané pak v dobré (?) víře participují na tomto budovatelském úsilí jako svazáci padesátých let; připadají si také „in“. Někdejší svazáci to však měli s vystřízlivěním snazší: krutost tehdejších marxistů se nedala přehlédnout. Kulturní marxisté ale prosadili věc radikální společenské revoluce rafinovaněji – skrytě a zákeřně. Vsadili na trpělivé, nenásilné získávání duše Západu. Nikoli

bolševický teror, ale změna společenského vědomí byla součástí jejich strategie.

Neomarxisté odhadli, že myšlenkový vývoj novověku přeje materialistickému světonázoru a následné likvidaci tradiční morálky. Jejich propagandistická rétorika byla také inteligentnější a účinnější. Hesla o osvobozování a spravedlivějších

Foto: Flickr, jwinfred (CC BY-NC-ND 2.0)

Cílem kulturních marxistů je rozleptání křesťanského obrazu člověka a řádu života.

poměrech pro utlačované menšiny nebyla znevěrohodňována nápadnou tyraní. Jak si usmysleli, tak se i stalo. Na Západě ovládli humanitní univerzity, centra kultury i média a s jejich pomocí triumfálně nepochodovali do všech institucí. O celoplošném vlivu neomarxistické ideologie dobře svědčí rozsah působnosti politické korektnosti. Ve vyspělých zemích 21. století není instituce, která by nepodléhala jejímu diktátu.

Proti zdravému rozumu

Materialismus a hodnotový relativismus, z nichž soudobá ideologie vychází, jsou samozřejmě v ostrém protikladu ke křesťanskému obrazu člověka a řádu života.

Jenže mnohým „otevřeným“ křesťanům tyto abstraktní souvislosti nic neříkají. Z oddanosti novému humanismu by je aspoň mohly probrat celé trsy protipřirozených ideologických nároků, preferencí a praktik (od nespravedlivého zvýhodňování a nekritizovatelnosti privilegovaných menšin, přes svévolné vyhlašování a vnučování nesmyslných „lidských práv“, až po laciné nálepkování, ostrakizování a kriminalizování oponentů), které urážejí zdravý rozum.

Jenže mocné marxistické zaklínadlo boje za práva utlačovaných ochromuje řadu slušných lidí tak dalece, že spatřují zrod nové humanity i v takových šlelostech, jakými jsou lidská práva: ženy na potrat, dítěte na právní ochranu před plácnutím na zadek či před užíváním stereotypních, k homo-párům hanebně necitlivých slov „matka“, „otec“. Když pak vezmou tyto „západní hodnoty“ za své, nesmírně vzroste jejich mravní sebevědomí. Najednou si připadají jako povolání poučovat, a s pocitem mravní převahy šikanovat své okolí – tak barbaricky necitlivě, zabředlé v patriarchálních stereotypech.

Ledví a svědomí západních společností zpracovávají tato hlavní chapadla neomarxistické ideologie: multikulturalismus, genderový feminismus, homosexualismus, ekologismus, juvenilní justice, agenda radikálně (podle ideologického klíče) předdefinovaných lidských práv a politická korektnost.

Hrozba islamizace

Multikulturalisté si dlouho užívali pocitu neotřesitelnosti, ale nyní je začínají dohánět neblahé následky jejich ušlechtilosti. Dlouho jim stačilo okřikovat přes média oponenty jako xenofoby, urážet je nálep-

Käthe Kollwitz: Matka s mrtvým synem (1937) v Památníku obětem války a tyranie Neue Wache
Foto: Flickr, jaime.silva (CC BY-NC-ND 2.0)

kou rasistů a kázat všem obohacování jinakostí. Zdá se ale, že s tím je teď konec. Tito krasoduchové ochromili elementární funkci západních států vymáhat dodržování práva od všech (bez nadržování menšinám) a postavili manipulovanou veřejnost před hrozbu islamizace. Kdo nemá na očích ideologické klapky, vnímá tuto hrozbu jako velice reálnou; osvědčená nálepka „islamofob“ přestává fungovat.

Argumentačně zlenivělí multikulturalisté začínají panikařit. Mantra „umírněných muslimů“ se vyčerpala. Problém nacistické ideologie se také nedal rozumně zlehčovat faktem, že mnozí nacisté nevráždili. Donedávna mohli „uvědomělit“ arabisté ujišťovat o mírumilovnosti islámu s nadějí, že jejich účelové zámlky nebude nikdo v příslušných textech prověřovat. Dnes už jsou ale lidé nuceni jejich záměrné klamy odhalovat.

Jen nepokrytý demagog může popírat, že se islamisté právem odvolávají na texty mečové. Nejsou tedy jen deviantními fundamentalisty, které najdeme všude, neboť násilné šíření víry je v koránu explicitně obsaženo. Že umírnění muslimové výzvy k násilí vůči nevěřícím nezdůrazňují? Že se od vraždění souvěrců (váhavě) distancují? I kdyby to bylo věrohodné, zůstává otázkou, kolik z nich se bude bít na straně homosexuálů a feministek za „západní hodnoty“ seku-

lárního humanismu, až půjde do tuhého. I kdybychom připustili ten nejoptimističtější scénář, zůstává přesto tvrdým faktem, že ve vyhrocených situacích nerozhoduje demokratické hlasování.

Totalitu definuje diktát protipřirozené morálky a podřízení celé sociokulturní reality jedné ideologii, jež kriminalizuje oponenty.

Nejmenovaný, v mezináboženském dialogu nepřekonatelný teolog ovšem nabádá, abychom v emocích zachovali chladnou hlavu. Možná myslí hlavu zamrzlou v ideologických šablonách. Je velkým selháním západních elit, že to nechali pod praporem neomarxistické ideologie dojet tak daleko.

Hodnotová relativizace

Co ale můžeme namítnout proti mírovému soužití různých kultur? Jistě, ideologové všdycky lákají své oběti na proklamované ušlechtilosti. Kulturní marxisté přivedli toto morální pokrytectví k dokonalosti. Křesťanské vyznavače multi kultí by mohlo aspoň zaujmout, že idol svobodou

poblázněných studentů z let šedesátých, Herbert Marcuse, spatřoval v přistěhovalcích (a feministkách) úžasný revoluční potenciál. A co že to má kulturní revoluce především na mušce? No přece předsudky tradiční morálky, tj. křesťanské i přirozené morálky. Naředění a rozmělnění společnosti v intencích hodnotové relativizace – takový je rub ušlechtilé znějících multi kultí sloganů.

Vděčným objektem neomarxistické péče o utlačované jsou také ženy a sexuální menšiny. Zase jí předchází smršť proklamovaných ušlechtilostí (svoboda, rovnost, tolerance, citlivost k jinakosti, otevřenost, náprava křivd...). Jestliže multikulturalisté chtějí, aby bylo v Evropě co nejvíc muslimů, feministky touží, aby se v ní rodilo co nejmíň dětí; sebevražedná kombinace. Krycí ušlechtilostí multi kultí je horoucí láska k jinakosti. Feministky zase razí ideál dokonalé rovnosti s muži. Jejich ikony bez obalu prohlásily mateřství za umělou naturalizaci, za nástroj útlaku žen, který vymysleli muži. Tyhle neotřelé idiotismy se na západních univerzitách roztahují se stejnou (ne)nuceností jako kdysi „marxák“ u nás.

Absence uměřenosti

Co ale můžeme namítnout proti „zrovnoprávnění“ homosexuálů, když v čele jejich prvomájových průvodů pochodují velvyslanci těch nejcivilizovanějších zemí? Jedním extrémem je jejich kriminalizování, druhým je příkaz k jejich společenskému adorování, jejich povinná nekritizovatelnost a stavění jejich soužití na roveň s rodinou. Absence uměřenosti je obecným údělem neomarxistických napravovatelů světa. Ti totiž pravidelně reagují na nešvar opačnou krajností, protože nehledají soulad s danou lidskou přirozeností, kterou neuznávají. Jde jim o revoluční destrukci, o vytvoření nové, ideologickou svěvolí naměřené „spravedlnosti“ – spravedlivé je, co slouží revoluci; jak jednoduché. Ačkoli ve své korektní novoreči obviňují z extremismu kdekoho, jsou sami antropologickými, etickými a následně i politickými extremisty; navíc totalitními.

Povinná četba naivních křesťanů

Toto téma dobře pojednává Gabriele Kuby ve své, Benediktem XVI. doporu-

čené knize *Globální sexuální revoluce*. Měla by se stát povinnou četbou naivních křesťanů. Poučila by je o důsledně protikřesťanském zaměření bruselské politiky i o jejím totalitním charakteru. Korektností neochromení analytici mluví v této souvislosti už dlouho o měkké totalitě.

Podstatu totality neurčuje počet umučených odpůrců režimu. Totali-

ta spočívá v tom, že společnosti vládne ideologie, která občanům legislativně vnucuje jediný soubor pseudohodnot, které infikují předpolitickou oblast. Nemravné ideologické preference tu systémově porušují přirozená lidská práva občanů a násilně zasahují do jejich soukromých životů. Totalitu definuje diktát protipřirozené morálky (rasové, třídní,

multi kulti či genderové) a podřízení celé sociokulturní reality jedné ideologii, která kriminalizuje oponenty.

Jiří Fuchs
(Mezilitulky redakce)

Jiří Fuchs, filosof,
lektor Academia
Bohemica

NENÍ TABU JAKO TABU

Když katolická církev použije slovo „hřích“, liberální média zuří

V Polsku využívá katolická církev postní dobu k tomu, aby prostřednictvím plakátové kampaně věřícím připomněla katolické učení o šestém přikázání. Jak se dalo očekávat, „liberální“ média v zemi zuří – jejich interpretace slova „liberální“ zřejmě nezahrnuje právo katolické církve vyjadřovat obsah svého učení na veřejnosti. Výraz „hřích“ je zcela tabu pro lidi, kteří jakákoli jiná tabu odmítají.

Kampaň vede Středisko pro pastorační péči o rodiny při polské biskupské konferenci a je sponzorována a vytvořena Institutem pro sociální a náboženskou výchovu P. Skargy.

Webová stránka www.pch24.pl (velmi vhodná pro ty, kdo čtou polsky!) zveřejnila následující komentář:

„Soužití nesezdaných osob je hřích.“ Kampaň, která neminula cíl!

V mnoha polských městech se objevily billboardy s heslem „Soužití nesezdaných je hřích“. Kampaň, která podporuje toto poselství v souladu s učením Církve, pochopitelně neunikla pozornosti médií. Většina z nich reagovala na „pouliční“ akci s těžko potlačovaným hněvem.

Účel kampaně je jasný a prostý: upozornit na zvyšující se počet párů žijících bez svátosti manželství. Takovýto vztah se někdy označuje jako „život na psí knížku“. Tento neformální výraz však nevystihuje závažnost a tragickou povahu situace, v níž se takové osoby nacházejí.

Tvůrci kampaně si zjevně nechtějí pohrávat s eufemismy, ale nazývají věci pravými jmény a pravdivě říkají, že sou-

žití nesezdaných je hřích! Na současnou dobu je to mimořádně odvážné použití pojmu „hřích“ ve veřejném prostoru. Toto slovo bylo obzvláště pečlivě odstraněno a vymazáno ze současného jazyka a žel také z obsahu kázání...

Hlavní myšlenku kampaně vysvětlil P. Przemysław Drąg, D.D., ředitel Ná-

Foto: www.pch24.pl

Slovo „hřích“ bylo obzvláště pečlivě odstraněno a vymazáno ze současného jazyka i z obsahu kázání.

rodního střediska pro pastorační péči o rodiny: „Mnoho rodičů a duchovních je znepokojeno počtem takovýchto partnerství. Mnohé z těchto vztahů jsou založeny na předpokladu, že dokud nám spolu bude dobře, můžeme žít společně a užívat si. Rostoucí počet partnerství nesezdaných s sebou nese negativní důsledky, jako je strach ze zodpovědnosti za druhou osobu, strach mít děti a vážněji se zapojit do společenského života.“

Veřejné připomenutí této pravdy o soužití nesezdaných neproběhlo bez povšimnutí médií. Jejich reakce byla zcela předvídatelná. Akci okamžitě označily jako „kontroverzní“. Ve snaze zesměšnit a snížit závažnost problému média s velkým potěšením citovala „moudrá slova“ facebookových vtípalů, kteří se například ptali, zda se na plakáty dostanou i další hříchy nebo zda cizoložství bude pojednáno s obzvláštní péčí.

Tvůrci kampaně bezpochyby udeřili hřebíček na hlavičku. Nejlepším ukazatelem toho, že byl problém správně diagnostikován, je výše zmíněná reakce médií. Není to poprvé, co můžeme vidět, že reakcí na přesnou trefu do revoluční mentality je kňučení jejich propagátorů.

Lze tak parafrázovat známé rčení, že „se potrefený ateista ozývá“. Na reakce profesionálních ateistů jsme nemuseli dlouho čekat. Vřele je uvítala *Gazeta Wyborcza*, která je velice příznivě nakloněna všemožným progresivistům a opravářům Církve. Mimořádným „vyznamenáním“ pro tvůrce kampaně je skutečnost, že kampaň okomentoval guru levice, profesor Jan Hartman. Předvedl své slovní eskamotérství a dospěl k závěru: „V kampani není používán termín cizoložství zcela přesně. Cizoložství spíše znamená sex s nikoli vlastní ženou, v cizím loži. Soužití nesezdaných tedy není cizoložstvím v přesném slova smyslu.“ Tolik slova „odborníka“. Uff...

<https://agendaeuropa.wordpress.com>
Přeložil Pavel Štíčka

NEZODPOVĚDNÝ EXPERIMENT

Mají homosexuální páry dostat právo na adopci dětí?

Americký sociolog Donald Paul Sullins zveřejnil studii, v níž na základě svého výzkumu dochází k závěru, že rodiče opačného pohlaví jsou lepší než „rodiče“ stejného pohlaví.

Teorie, že „rozdíl neexistuje“, je mrtvá. Server *MercatorNet* uvádí, že americký sociolog „způsobil zemětřesení ve výbušné problematice rodičovství stejnopohlavních párů“, když zveřejnil novou studii, v níž zjišťuje, že „u dětí s rodiči stejného pohlaví ve srovnání s dětmi rodičů různého pohlaví se citové problémy [vyskytují] více než dvakrát častěji“. Na základě výsledků svého výzkumu dochází k závěru, že „nadále není přesné tvrdit, že žádná studie neprokázala, že děti ve stejnopohlavních rodinách nejsou oproti dětem z rodin s rodiči různého pohlaví nijak znevýhodněny.“

Vyvrácení hypotézy neexistujícího rozdílu

Vyvrácení (vědecky nepodložené) „hypotézy neexistujícího rozdílu“, které pod titulem *Emotional Problems among Children with Same-Sex Parents: Difference by Definition (Citové problémy u dětí rodičů stejného pohlaví: rozdíl z definice)* zveřejnil Donald Paul Sullins v renomovaném, vědecky recenzovaném mezinárodním časopisu *British Journal of Education, Society & Behavioural Science*, přichází právě včas, neboť, jak se zdá, Nejvyšší soud USA se chystá rozhodnout, že „manželství“ osob stejného pohlaví spolu s jejich „rodičovstvím“ jsou ústavní práva, která v Ústavě USA tiše drímají už 200 let.

Klíčový výsledek studie

Klíčovým výsledkem nové studie je, že „u dětí s rodiči stejného pohlaví ve srovnání s dětmi rodičů různého pohlaví se citové problémy vyskytovaly více než dvakrát častěji. (...) Biologické rodičovství však riziko neutralizovalo samo i v kombinaci s jakýmkoli opakováním faktorů. Společné biologické rodičovství

obou rodičů je spojeno s nejnižší mírou citových problémů u dětí, a to čtyřnásobně v porovnání s rodiči stejného pohlaví, což představuje podstatný rozdíl mezi rodiči stejného a rodiči různého pohlaví.“

Nevyhnutelný závěr tedy je, že „obě skupiny výsledků citových problémů dětí

Z toho nevyplývá, že všechny děti vyrůstající u „rodičů“ stejného pohlaví budou trpět citovými problémy, ani že za žádných okolností nemohou prožít šťastné dětství. Ukazuje to však, že riziko je významně vyšší, a že je tedy nezodpovědné děti umělé a zbytečně vystavovat této situaci. Umožnit párům stejného pohlaví adoptovat děti, abychom tak vytvořili umělé „rodiny“, znamená přesně to: nezodpovědný experiment na bezbranných dětech, které budou jeho následky trpět celý život.

Bude zohledněn prospěch dětí?

Není jisté, že prospěch dětí bude hrát v nadcházejícím rozhodnutí Nejvyššího soudu nějakou roli. Avšak pokud ano, pak bude obtížné, aby soud ignoroval tuto novou studii, která vychází z většího počtu údajů než jakákoli jiná studie v minulosti – 207 007 dětí, z toho 512 dětí s „rodiči“ stejného pohlaví, z Národního zdravotního průzkumu USA.

Tento výzkum je založen na reprezentativním vzorku americké společnosti a na solidní metodice. To ho staví do ostrého protikladu např. s kontroverzní zprávou objednanou německým ministerstvem spravedlnosti, kterou Evropský soud pro lidská práva použil v kauze X a další vs. Rakousko jako „odůvodnění“ rozhodnutí, podle něhož musejí homosexuální páry dostat právo na adopci dětí. Jak se poté ukázalo, německá studie, kterou ESLP považoval za „působivou“, ve skutečnosti vůbec neporovnávala děti vychovávané stejnopohlavními páry a děti z nerozpadlých rodin, ale prostě prezentovala výsledky pohovorů s homosexuálními „rodiči“, z nichž velká většina mínila, že jsou v „rodičovské“ roli velmi úspěšní. Děti, které byly dotazovány v přítom-

Foto: Flickr, papalamour (CC BY-NC 2.0)

Společné biologické rodičovství je spojeno s nejnižší mírou citových problémů u dětí, a to čtyřnásobně v porovnání s „rodiči“ stejného pohlaví.

ostře odlišuje společné biologické rodičovství, základní stav u rodičů odlišného pohlaví, ale nemožné u rodičů stejného pohlaví. Obě skupiny se z definice liší. Nenarušené manželství muže a ženy zajišťuje dětem trvalou přítomnost jejich společných biologických rodičů. Manželství homosexuálů zaručuje pravý opak.“

nosti „rodičů“, samozřejmě vyjadřovaly stejný názor. Jinými slovy, seriózní výzkum nahradilo sebehodnocení. (ESLP zároveň neuznal za vhodné vzít v úvahu studii Marka Regneruse založenou na skutečných výsledcích lidí, kteří byli vychováváni „rodiči“ stejného pohlaví.

Zjištění této studie se evidentně nehodila k tomu, aby potvrdila předem určené názory soudu...)

Uvidíme, jaké reakce vyvolá nová zpráva. Podporovatelé homosexuálních „manželství“ obvykle nejsou nakloněni racionální diskusi založené na vědeckých

závěrech. K tomu určitě ještě přispěje skutečnost, že autor studie Donald Paul Sullins, kromě toho, že pracuje jako sociolog, je také katolickým knězem...

<https://agendaeurom.wordpress.com>

Přeložila Lucie Cekotová
(Mezitimulky redakce)

MATEŘSTVÍ – POVINNOST, NEBO RADOST?

Obraz ženy s dítětem se v kultuře dvacátého století změnil. Je to jedna z věcí, jež ovlivnily stav naší civilizace, a výsledky sklízíme mimo jiné v podobě populační imploze: lze ji ovlivnit, aniž bychom změnilí právě obraz ženy a dítěte? A co to vůbec pro ženu znamená – mít dítě? Je to povinnost? Nebo radost?

Pojem „mateřská povinnost“ u nás vymizel dříve než v západní Evropě: v Německu se používal ještě v sedmdesátých letech, u nás jsem ho naposledy viděla v lékařském časopise z padesátých let. Představoval analogii branné povinnosti pro muže a spolu s ní vyjadřoval skutečnost, že život ve společenství přináší lidem kromě nepopíratelných výhod také jisté úkoly.

V křesťanském prostředí se odjakživa považovalo za samozřejmost, že „mateřskou povinnost“ lze plnit i jinak než biologickým mateřstvím – tisíce řeholních i civilních celibátních žen působí jako zdravotní sestry, učitelky, pečovatelky, chůvy... Ale v zásadě vždy platilo, že mateřství je úběžník ženského života, který mu dává smysl, a který současně nese strukturu předávání hodnot ve společnosti: „Ruka, která hýbe kolébkou...“

Teprve totalitní režimy dvacátého století tuto samozřejmost zpochybnily: nacisté se sice snažili různými způsoby povzbudit biologické plození, ale s nástupem války hnali ženy do válečné výroby; komunisté v očekávání třetí světové války zorganizovali podobný *Totaleinsatz* a vtiskli naší společnosti představu, že „práce“ je cosi, co i žena-matka vykonává mimo dům: péče o děti se do ní nepočítá.

Madona s dítětem (14. stol.)

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Matka, která se věnuje dětem, přetváří svět kolem sebe, vytváří svět, z něhož roste budoucnost širšího společenství.

K těmto stereotypům se česká společnost od poloviny devadesátých let opět vrací; nejde ovšem o české specifikum, ale o obecný evropský trend. Nemluví se už o kolektivních zájmech, spíše o individuální seberealizaci, ale výsledek je týž. Tisícům matek se dává najevo, že péče o děti je něco druhořadého, s čím se sice

počítá, ale co nestojí za dlouhodobé celodenní úsilí. Řada žen si tento názor uloží do podvědomí a jedná podle něho.

Žena, která odmítá mateřství, přitom ale sama zůstává dítětem: říká se tomu „syndrom Petera Pana“. Jestliže přese všechno nějaké dítě má („pořídí“ si je, jak se dnes říkává), staví se k němu ne jako matka, ale jako žárlivá starší sestra. Naopak matka, která své mateřství pozitivně přijme, jím sama dozrává a rozvíjí svou osobnost právě tím, že se učí ji překračovat.

Jakou „radost“ znamenají děti pro matku? Sigrid Undsetová o svém životě s dětmi napsala krásnou knížku za války – v době, kdy z jejích tří dětí nemocná dcerka zemřela, nejstarší syn Anders padl a mladší Hans bojoval ve Spojeneckých jednotkách proti Německu. Znamená „mateřská radost“ vlastně jen vzpomínky? – Do jisté míry ano: radost je právě to, co si zapamatujeme. Ale nejen to. Matka, která se věnuje dětem, přetváří svět kolem sebe, vytváří svět, z něhož roste budoucnost širšího společenství. A tak smysl jejího úsilí přetrvává: domov, který vytvořila, žije déle než ona i než její děti. Je to tvůrčí dílo, které do sebe vstřebalo mnoho obtížné a nepřijemné práce (stejně jako malba stropních fresek nebo objevování pólů nebo základní výzkum) a lze je poměřovat právě jen tím, co bylo vytvořeno.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

Jak se modlit za děti

Celá řada rodin zápasí s otázkami nad výchovou dětí, chtějí co nejlépe dostat rodičovské úloze. Čteme mnoho knih (a ještě více jich vychází) o výchově, pedagogických strategiích a hltáme každou radu. Mnohdy však musíme přiznat svou bezradnost, nedostatek síly a odvahy a konečně i prostou lidskou slabost. A teprve pak nám zpravidla dojde to, čím se vždycky musí začít – modlit se za své děti. V každém věku rodičovskou modlitbu potřebují a rodiče by na to nikdy neměli zapomenout. Jenže jak se modlit za děti? Jedna matka devatenácti dětí na svém blogu radí takto:

Modlete se:

1. za jejich spásu
2. za jejich kamarády
3. aby si zamilovaly Boží slovo
4. aby je Bůh chránil od zlého
5. aby neměly svědomí zatížené přestoupením proti Bohu a člověku
6. aby si více cenily svého charakteru než svého renomé
7. aby hájily to, co je dobré, i kdyby to znamenalo, že v tom budou samy
8. aby odolávaly lásce k penězům
9. aby zůstávaly mravně čisté
10. aby měly srdce služebníka
11. aby v jejich srdcích planula věčnost
12. aby jim byl hřích vždy odporný a aby jej dokázaly snadno přemoci
13. aby se navzájem milovaly

14. aby důvěřovaly Bohu a rodičům a nebourily se proti nim

15. aby navzdory obtížím nikdy nezahořkly vůči Bohu

16. aby naši chlapci byli rádi, že jsou chlapci, a děvčata aby byla ráda, že jsou děvčaty

duggarsblog.blogspot.com

S úctou k životu

V sobotu 23. května 2015 od 8.30 hodin v prostorách Centra naděje a pomoci (CENAP), Vodní 13, 602 00 Brno, pod záštitou biskupů Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho a Mons. Mgr. Jana Baxanta, se pod tímto názvem uskuteční setkání gynekologů, lékařů a zdravotníků dalších profesí a poradců PPR, kterým záleží na:

- úctě k životu od početí;
- podpoře rodinného života;
- správné propagaci a výuce symptotermální metody PPR vypracované Arbeitsgruppe NFP „Sensiplan“.

Cílem setkání je:

- zmapování situace gynekologů, kteří se snaží ve své praxi chránit život od početí včetně možností přípravy mladých lékařů na výkon tohoto povolání v souladu s morálním učením katolické církve;

– vyjádření svědectví lékařů a zdravotníků dalších odborností, kteří mají výše uvedený postoj;

– ujasnění si role poradce, instruktora STM PPR „Sensiplan“;

– podmínky získání certifikace, udržení kvalifikace, oprávnění k poradenství a osvětě;

– ujasnění podmínek a obnovení členství jednotlivých osob v CENAP.

Pokud víte o lékařích, kteří se snaží alespoň nějakým způsobem šířit úctu k životu, předejte jim prosím naše srdečné pozvání a prosbu o vyplnění přihlášky na setkání. Především pokud víte o gynekologovi, který nevykonává pro výhradu ve svědomí potraty, nebo který dokonce nepředepisuje antikoncepci, neodesílá do reprodukčních center, ale vede ve své lékařské praxi pacienty k respektování přirozeného cyklu ženy, tedy k aplikaci STM PPR, informujte jej o této akci s tím, že jsou opravdu srdečně zváni. Pokud by se nemohli zúčastnit osobně, prosíme zdravotníky alespoň o vyplnění dotazníku k setkání, jak je uveden na stránkách www.cenap.cz v sekci přihlášky.

O totéž prosíme všechny, kdo se podpoře rodinného života, propagaci a výuce symptotermální metody PPR vypracované německou Arbeitsgruppe NFP „Sensiplan“ věnují.

Těšíme se na setkání s Vámi.

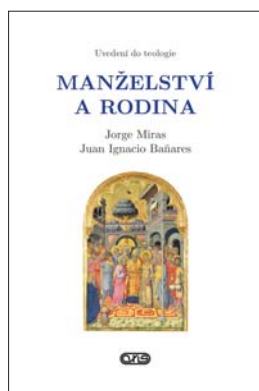
Za Centrum naděje a pomoci

MUDr. Ludmila Lázníčková

Z nabídky nakladatelství AXIS

Axis – spolek pro dobrou literaturu. Internetové knihkupectví: <http://www.knihyaxis.cz>

Najdete nás také na facebooku: <https://www.facebook.com/knihyaxis>

James B. Stenson: Úspěšní otcové

Z této knihy se otcové dozví, jak obrátit vzdor dospívajících dětí v něco kladného a obohacujícího. Knížka je užitečná i pro vztah otec–dcera, neboť dcery hodnotí muže, a obzvláště potenciální partnery, ve světle toho, jak vnímají otce. Autor rovněž zdůraznil, že volba, kterou dospívající činí mezi náboženskou a materialistickou vírou, velmi závisí na otcovském vedení v této oblasti. V závěru formuluje dvanáctero úspěšného otce a nabízí otázky k sebereflexi. Brož., 72 str., 110 Kč

Jorge Miras, Juan Ignacio Bañares: Manželství a rodina

Ucelený úvod k základním tématům manželství a rodiny tak, jak je pojímá křesťanské zjevení. Autoři představují hlubokou provázanost katolické nauky a morálky s komplexním pohledem na člověka. Odhalení krásy manželství, radosti, kterou nabízí rodinný život, a poznání místa, jež manželství zaujímá v Božím plánu, je cestou překonání krize rodiny a manželství dnešního západního světa. Brož., 168 s., 190 Kč

Jak to vidí Jan Mazanec

Kovboj z Texasu kontra Sedmá rota za úplňku

Jak by se měl člověk zachovat při případném ohrožení svojí země? Donekonečna diskutovat o etických nuancích problému, vcítovat se do obou stran konfliktu a zvažovat důsledky, nebo se s tím zkusit poprat?

Přehnaný nacionalismus, černobílé vidění světa, kýčovitě obrazy vlajek, zaslepený bojovník a syn autoritativního otce, absence historických souvislostí. Toto kritické hodnocení se v řadě českých liberálních médií sneslo na film režiséra Clinta Eastwooda *Americký sniper*. S vědomím toho, jak mají tato média zúžený pohled na realitu, jsem si říkal, že se mi snímek bude líbit (i když zrovna nemám v oblíbené válečné filmy). A nemýlil jsem se.

Filmový příběh vznikl na podkladě skutečného životního osudu legendárního snipera neboli ostřelovače Chrise Kylea. Sniper je realitou moderních válečných konfliktů – leží někde schovaný a ze své skrýše ostřeluje případné narušitele území a tím zároveň chrání své vojáky. Kyleovi během čtyř misí v Iráku oficiálně potvrdili 160 zásahů, jeden z nich dokonce na vzdálenost 1920 metrů. Po návratu do USA pak pomáhal válečným veteránům a jeden z nich ho zastřelil zřejmě proto, že trpěl posttraumatickým syndromem.

Postava hlavního hrdiny na mě působila věrohodně. Chlápek z Texasu, který je tátou vedený k tomu, aby chránil slabší, v dospělosti dojde k přesvědčení, že jeho země je ohrožena a že by ji měl brá-

nit. Sice pak musí ze svých ideálů ubrat, ale dělá svou „práci“ poctivě, i když pak čím dál víc musí bojovat i s tím, že se účastí na extrémně náročném boji vzdaluje své rodině.

Čeští recenzenti nejvíc snímku vyčítají to, že neřeší, jestli měly USA právo vpadnout do Iráku. Ano, je možné, že irácká mise bude v očích budoucích generací stejně nesmyslná jako první světová válka, jenže film klade důraz na osobní příběh snipera. A ten by asi těžko měl tak dobré zásahy, kdyby se před každým výstřelem ptal: „Jsem tady opravdu morálně dobře?“

Navíc je třeba dodat, že ten muž (na rozdíl od vojáků první světové války) vstoupil do armády demokratického státu dobrovolně a nechal se vyslat do země, kde v očích místních fanatiků má život tak mizivou hodnotu, že se odpálí před tankem, nebo tam dokonce pošlou ženu či dítě.

Kritika, která se v českých recenzích objevuje, je tak podle mě spíš odrazem rozdílu evropského a amerického myšlení. Pokud tento rozdíl přeženeme, tak Evropan bude v kavárnách a na summitech hodiny horlivě diskutovat o etických nuancích, bude se vcítovat do obou stran sporu a zvažovat důsledky. Kdežto

kovbojsky smýšlející Američan půjde do akce s vírou, že to dělá pro dobrou věc, protože má pevnější ideály včetně zdravého vlastenectví a sebevědomého života ve svobodě.

Tento protiklad americké a evropské mentality je dobře vidět i na dvou hlavních postavách románu Jamese Clavella *Král Krysa* anebo v historice, kterou mi kdysi vyprávěla známá: Ve Švédsku se konalo dřevařské sympozium zástupců různých zemí. Na závěr pak v terénu organizátoři nabídli účastníkům, že si mohou vyzkoušet nejnovější pily, manipulátory, štípačky atd. Vždy se přihlásil jen Američan – s bezmeznou důvěrou, že to zvládne. Moc to nezvládal a ostatní mu chytře radili a poučovali ho, jak to má dělat, nebo se mu smáli. On přesto vytrval a pak zakončil pozitivně: „Aspoň jsem se s tím zkusil poprat.“

Nabízí se tak otázka, jestli bychom tuto větu jednou mohli říci po případném ohrožení a napadení naší země. Anebo by nám místo odhodlání filmového hrdiny z *Amerického snipera* byl bližší pacifisticko-humoristický přístup francouzské *Sedmé rotě za úplňku*?

Jan Mazanec
publicista

šéfredaktor *Pelhřimovského deníku*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

V USA začíná boj o voliče. Do něho nastoupila i **Hillary Clintonová** a její šance jsou věru vysoké. Má kvo..., pardon kvótní výhodu (to téma známe z EU, že) a samozřejmě i silnou pozici mezi voliči i samotnými demokraty. Někde jsem potkala výstižný citát: „Dej člověku rybu a nasýtíš ho na den. Dej člověku sociální dávky, byt zdarma, mobil zdarma a stravenky, za které může nakupovat pivo, a bude volit Demokratty celý život!“ A to neplatí jen o USA.

V Česku a zároveň i v Polsku došlo v polovině dubna k průlomovému okamžiku ve věci prodeje postkoitální neboli tzv. nouzové (a opět takzvané) antikoncepce. Jednu z pilulek, která je cíleně zaměřená na likvidaci počatých dětí (a lze ji užít až do 5 dnů od rizikového styku), jsme už skoro měli doma. Chvilí jsem totiž odmítala uvěřit tomu, co tvrdili novináři. Říkali, že si pilulku ellaOne může koupit kdokoli bez omezení v kterékoli lékárně v Česku. **Ještě týž den jsem pro pilulku vyslala své malé, blondaté a čerstvě dvanáctileté dítě a inkognito v lékárně pozorovala, co farmaceut s touto poptávkou a dítětem za pultem provede.** Inu, bohužel, „nemáme to skladem, ale tady dostaneš číslo, se kterým přijdeš zítra ráno, já to mezitím objednáám“. Ani slovo navíc. Malé dítě přede mnou, ulipristal-acetát, látka, která zabije počaté dítě, v matce.

Ze škol mizí automaty na sladké nápoje a čokoládové pochoutky, razantně se má

od roku 2017 (opět) změnit rámcový vzdělávací program (jak je mi líto ředitelů škol!), máme tu plošné testování, aby se dětem nedostalo všeobecného, gymnaziálního vzdělání a maturit, na zakázku se děti houfně nahánějí do výroby a zemědělství, **mají přibýt opět povinné preventivní prohlídky u lékařů, kam dorazí celá třída (na nějaké odmítání nadbytečného očkování – např.**

Koláž: mimi

proti rakovině děložního čípku – nebo vlastní načasování informací o intimních záležitostech můžete patrně rychle zapomenout). Ideje ministra školství připomínají mráz z Kremle padesátých let. Tuší, že jeho popularita pracovitého praporčíka s vojenským vzděláním na komunistické škole začíná pokulhávat, a tak to napravuje. Vzal to (viz výše) „po demokratově linii“ – všem žákům v první a pak v šesté třídě základní školy dáme **tablet**. Ó, to by

bylo radosti na mnoha bělidlech! Obsah učebnic v e-formě už rodiče vůbec nestihnou sledovat. Přímo na hodině nahrajeme to, co chceme, aby děti věděly, jakápak kontrola z domova. Odkud jde vždy revoluční mechanismus nejdříve? Inu, od dětí. A jak se dostat k dětem? Omezit či utlumit vliv rodičů. I proto má být od roku 2016 zavedeno povinné vzdělávání od pěti let a nebude z něho úniku. Marcel Chládek je pracovitý. Co všechno mu jako rodiče ještě dovolíme?

Dvanáct křesťanů z Nigérie a Pobřeží slonoviny utonulo v mezinárodních vodách, kam je hodili spolucestující ze Senegalu a Ghany. Důvod? Strhla se hádka a křesťané se modlili ke „špatnému Bohu“, uvedlo Radio Vatikán. Chudí zabijejí chudé a Evropa tomu přihlíží. Evropský komisař pro migraci prohlásil, že „situace se v příštích měsících ještě zhorší, avšak Brusel nemá dostatek fondů ani politickou podporu pro to, aby zahájil záchranné operace. „Je to elegantní způsob, jak si umýt ruce před dramatem, které bude stále nenesitelnější. **Očekávám, že Spojené státy americké a Evropa pronesou sebekritické slovo – stačilo by jedno jedině! – o tom, co způsobily v minulých letech,**“ uvedl sekretář italských biskupů. Ochota přijmout uprchlíky a postarat se především o křesťany vyhnané z domovů není bohužel ani v České republice nijak významně horká...
-zd-

26. 4. **Ne** 4. neděle velikonoční (neděle Dobrého Pastýře)
Sk 4,8–12, Žl 118, 1 Jan 3,1–2, Jan 10,11–18
27. 4. **Po** sv. Zita
Sk 11,1–18, Žl 42, Jan 10,1–10
28. 4. **Út** sv. Petr Chanel, kněz a mučedník
Sk 11,19–26, Žl 87, Jan 10,22–30
29. 4. **St** Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy
1 Jan 1,5–2,2, Žl 103, Mt 11,25–30
30. 4. **Čt** sv. Pius V., papež; sv. Zikmund, mučedník
Sk 13,13–25, Žl 89, Jan 13,16–20
1. 5. **Pá** sv. Josef, Dělník
Gn 1,26–2,3 (Kol 3,14–15.17.23–24), Žl 90, Mt 13,54–58
2. 5. **So** Památka sv. Aťanáša, biskupa a učitele církve
Sk 13,44–52, Žl 98, Jan 14,7–14

3. 5. **Ne** 5. neděle velikonoční
Sk 9,26–31, Žl 22, 1 Jan 3,18–24, Jan 15,1–8
4. 5. **Po** sv. Florián, mučedník
Sk 14,5–18, Žl 115, Jan 14,21–26
5. 5. **Út** sv. Gothard, opat a biskup OSB
Sk 14,19–28, Žl 145, Jan 14,27–31a
6. 5. **St** sv. Jan Sarkander, kněz a mučedník
Sk 15,1–6, Žl 122, Jan 15,1–8
7. 5. **Čt** sv. Benedikt II., papež
Sk 15,7–21, Žl 96, Jan 15,9–11
8. 5. **Pá** Panna Maria, Prostřednice všech milostí
Sk 15,22–31, Žl 57, Jan 15,12–17
9. 5. **So** sv. Hermus, kněz a mučedník
Sk 16,1–10, Žl 100, Jan 15,18–21

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.